

วิ จู ร บั ญ ฑิ ต

บ า เ พิ ญ สั จ จ บ า ร ณี (๓)

รสเหล่าใดมีอยู่ในแผ่นดิน สัจจะเป็นรสที่ยังประโยชน์
ให้สำเร็จกว่ารสเหล่านั้น เพราะว่าสมณพราหมณ์ผู้ตั้งอยู่ใน
สัจจะย่อมข้ามพ้นฝั่งแห่งชาติและภพได้

วิชรบัณฑิต บำเพ็ญสัจจบารมี (๓)

๓๘๐

การสร้างบารมี เป็นงานใหญ่ของพวกเราทุกคน ที่จะ
ต้องทำจนกว่าจะบรรลุจุดหมายปลายทาง ในระหว่างทางอาจมี
ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ เกิดขึ้นบ้าง แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเพียง
เครื่องพิสูจน์กำลังใจของเราเท่านั้น บางปัญหาเราแก้ไขได้ แต่
บางปัญหา ต้องรอคอยการแก้ไข ปัญหาทุกๆ ปัญหาไม่ว่าให้แก้
ไม่ได้มีไว้ให้กลุ้ม ถ้าใช้ปัญญา ปัญหาจะหมดไป ถ้าใจสงบจะพบ
ทางออก เพราะใจที่สงบย่อมเกิดปัญญารู้แจ้ง เป็นปัญญาวริสุทธิ์
ที่จะทำให้ตัวเราและชาวโลกหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ไปสู่
อายตนนิพพาน การหมั่นฝึกฝนใจให้สงบ หยุดนิ่งอยู่ภายใน
ทำให้เราเกิดปัญญาที่จะพิชิตปัญหาต่างๆ และยังแตกฉานใน
ศาสตร์ทั้งปวง เราจะเข้าใจทุกๆ ปัญหาที่เกิดขึ้น รู้ไปถึงต้นเหตุ
ที่มาของปัญหา อีกทั้งรู้วิธีการที่จะแก้ไขปัญหานั้น ดังนั้นการ
เจริญภาวนาจึงเป็นกรณียกิจที่สำคัญ เหมือนอากาศหายใจที่จะ
ขาดไม่ได้ ฉะนั้น

มีธรรมภาษิตที่พระบรมโพธิสัตว์ได้กล่าวไว้ว่า

“เยเกจิเม อตถิ รสา ปจฺพยา

สจฺจํ เตสํ สาธุตรํ รसानํ

สจฺเจ จิตฺตา สมณพฺรหฺมณา จ

ตรนฺติ ชาติมรณสฺส ปารํ

วิทยุบันทึก ต. ป่าเพ็ญ สัจจวารม (๓)

๓๘๑

**รสเหล่านี้อยู่ในแผ่นดิน สัจจะเป็นรสที่ยัง
ประโยชน์ให้สำเร็จกว่ารสเหล่านั้น เพราะว่าสมณพราหมณ์ผู้
ตั้งอยู่ในสัจจะย่อมข้ามพ้นฝั่งแห่งชาติและมรณะได้”**

สัจจะหรือความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย ถ้อยคำนี้ยังคงเป็น
อมตวาจาและยืนยันสัจธรรมนี้ตลอดมา คำว่า ไม่ตาย ในที่นี้
หมายถึง ไม่ตายจากความดี คือสิ่งดีๆ ที่เราทำ คำพูดดีๆ ที่เรา
เคยกล่าวไว้ จะเป็นบุญติดตามตัวเราไปข้ามภพข้ามชาติ กลายเป็น
เป็นฝั่งสำเร็จที่ทำให้เราประสบความสำเร็จ เราจะมีอภัยภัย
ของคนจริง พูดจริง ทำจริง ไม่เหลวไหล ตัวของเราจะเป็น
ศูนย์กลางแห่งคุณธรรมความดีทั้งหลาย เหมือนท้องฟ้าเป็นที่
ชุมนุมของหมู่ดาราทั้งปวง

*ดังเช่นเรื่องของพระบรมโพธิสัตว์ ที่หลวงพ่อก็นำมา
เล่าให้ฟัง เป็นตอนต่อจากคราวที่แล้ว เมื่อปุณณกยักษ์มาทำเล่น
สกากับพระราชา โดยมีดวงแก้วมณีและม้าอาชาไนยเป็นเดิมพัน
ขณะที่กำลังเล่นสกาอยู่นั้น ปุณณกยักษ์ดำริว่า พระราชาองค์นี้
อาจหาญมาก เล่นสกากับยักษ์ผู้มีอำนาจเช่นเรา แล้วยังกล้ายืน
มีรับลูกบาทก์ที่กำลังตกลงมาได้ นี่เป็นเพราะเหตุอะไรหนอ จึง
ตรวจตราดูด้วยตาพิพม์ก็รู้ว่าเป็นเพราะอำนาจของอารักษ์เทวดา

วิชรบัณฑิต บำเพ็ญกิจจามรมี (๓)

๓๘๒

ที่คอยช่วยเหลืออยู่ จึงถึงตาใส่อาวักขเทวดาด้วยความไม่พอใจ อาวักขเทวดานั้นเกิดความสะอึดกลัว รีบหนีไปหลบอยู่ที่ขอบจักรวาลทันที

คราวนี้ เมื่อพระราชาทรงเล่นครั้งที่ ๓ พระองค์ต้องปราชัย เพราะไม่มีอาวักขเทวดาคอยช่วยเหลือ ครั้นถึงคราวที่ปุณณกยักษโยนลูกสกาบ้าง ก็สามารถให้ลูกสกาทกลงทางด้านที่ตนปรารถนา ทำให้พระราชาเป็นผู้ปราชัยโดยสิ้นเชิง

เมื่อปุณณกยักษได้รับชัยชนะแล้ว รู้สึกยินดีปรีดาปรบมือหัวเราะเสียงดังลั่นว่า “ข้าพระองค์ชนะแล้ว” พระราชาทรงเสียพระทัยมาก เพราะไม่เคยเล่นสกาแพ้มาก่อน ปุณณกยักษจึงปลอมโยนว่า “ข้าแต่มหाराช การแข่งขันทุกชนิด ย่อมมีผู้แพ้และผู้ชนะ การแพ้ชนะเป็นเกมส์กีฬาอย่างหนึ่ง ขอพระองค์อย่าเสียพระทัยไปเลย บัดนี้ข้าพระองค์ชนะแล้ว ขอพระองค์จงมอบทรัพย์อันประเสริฐเร็วๆ เกิดเพราะข้าพระองค์มีกิจสำคัญที่ต้องรีบทำอีก”

พระราชตรัสว่า “ท่านอยากได้สิ่งใดจงเอาไปเถิด ช้าง ม้า โค แก้วมณี กุณฑล และแก้วมณีอันประเสริฐกว่าทรัพย์ทั้งหลาย ที่มีอยู่ในแผ่นดินของเรา เชิญท่านขนไปตามปรารถนาเถิด”

ปุณณกยักษกราบทูลว่า “ช้าง ม้า โค แก้วมณี กุณฑล

วิธรรบัตินิต บำเพ็ญลัจจบบารมี (๓)

๓๘๓

และรตนะใดๆ ที่มีอยู่ในแผ่นดินของพระองค์ จะประเสริฐกว่า
บุโรหิตของพระองค์เป็นไม่มี ข้าพระองค์ชนะพระองค์แล้ว โปรด
พระราชทานบุโรหิตแก่ข้าพเจ้าเถิด”

พระราชารถึงกับอุทานว่า “ท่านจะเอาหัวใจของเราไป
เซียวหรือ” ทรงปฏิเสททันทีว่า “ท่านบุโรหิตเป็นยอดแห่งบัณฑิต
ที่เสมือนหนึ่งตัวเรา เป็นที่พึง เป็นคติ เป็นเกาะ เป็นที่เร้น และ
เป็นที่ไปในเบื้องหน้าของเรา ท่านไม่ควรจะเปรียบกับทรัพย์
ทั้งหมดที่เรามีอยู่ เพราะบุโรหิตบัณฑิตนั้นเป็นเช่นชีวิตของเรา
ถ้าเช่นนั้น ท่านจงเอาชีวิตของเราไปแทนเถิด”

ปณณกัษัไม่ประสงค์สิ่งใดนอกจากพระโพธิสัตว์ จึงไม่
อยากได้เถียงต่อไป ได้แต่ดัดบทว่า “การได้เถียงของเราทั้งสอง
จะพึงเป็นการช้านาน ขอเชิญเสด็จไปถามวิธรรบัตินิตกันดีกว่า
ว่าจะดัดสินใจอย่างไร จงอนุโลมตามนั้นเถิด”

พระราชารเสด็จนำปณณกัษัไปที่โรงธรรมสภา เพื่อพบ
พระโพธิสัตว์ ปณณกัษัเริ่มเจรจาวา “ท่านบัณฑิต กิตติศัพท์
ของท่านได้ปรากฏไปในสากลโลกว่า ท่านตั้งอยู่ในธรรม ย่อมไม่
พูดเท็จแม้เพราะเหตุแห่งชีวิต ข้าพเจ้ามาวันนี้ เพื่อต้องการรู้ว่า
ท่านเป็นอะไรกับพระราชาร เป็นทาส หรือเป็นพระประยูรญาติ
ของพระราชาร”

วิชรบัณฑิต บำเพ็ญสังขารมี (๓)

๓๘๔

พระโพธิสัตว์ดำริว่า ถ้าเราจะบอกเขาว่า เป็นญาติของ พระราชา เป็นคนสูงกว่าพระราชา หรือไม่ได้เป็นอะไรกับพระ-
ราชาก็ได้ ขึ้นอยู่กับเหตุผลที่เราจะนำมาสนับสนุนชี้แจง เพื่อ
ยืนยันในสิ่งที่กล่าวไป แต่ขึ้นชื่อว่าสังขารในโลกนี้ จะเสมอด้วย
คำจริงย่อมไม่มี เราควรจะพูดคำจริงเท่านั้น ท่านได้ประกาศให้
มหาชนในมหาสมาคมรับรู้

“ในหมู่ชน ทาสมี ๔ จำพวก คือ ทาสในเรือนเบี้ย
ทาสสินไถ่ ทาสที่ยอมตัวเป็นข้าเฝ้า และทาสเชลย ข้าพเจ้าเป็น
ทาสโดยกำเนิด คือเป็นทาสที่เกิดในเรือนเบี้ย ความเจริญหรือ
ความเสื่อมจะมีแก่พระราชาหรือไม่ แม้ข้าพเจ้าจะไปอยู่ ณ
สถานที่ใด ก็ยังคงถือว่าเป็นทาสของสมมติเทพนั่นเอง ดูก่อน
มาณพผู้มาเยือน เมื่อพระราชาจะพระราชทานข้าพเจ้าให้เป็นคำ
พนันแก่ท่าน ก็พึงพระราชทานโดยชอบธรรม เพราะข้าพเจ้า
เป็นผู้รับใช้ของพระราชา”

ปุณณกัษเฐได้ยินดังนั้น ยินดีรำเริงปรบมือขอบใจกล่าวว่า
“วันนี้ ชัยชนะได้มีแก่ข้าพระองค์เป็นครั้งที่ ๒ เพราะว่า
วิชรบัณฑิตผู้เป็นปราชญ์ได้ตอบปัญหาถูกใจข้าพเจ้ายิ่งนัก” พระ-
ราชาทรงสดับดังนั้น ยิ่งโสมนัสเพราะจะต้องเสียพระโพธิสัตว์ไป
ทรงโสมนัสและน้อยพระทัยว่า พระโพธิสัตว์เหมือนไม่ยากอยู่

วิสุทธิกษัตริย์ บำเพ็ญสังฆการี (๓)

๓๘๕

กับเรา กลับเห็นแก่มาณพที่เพิ่งเห็นกันเพียงครู่เดียว ทรงรับสั่งกับมาณพว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านจงพาตัวเขาไปเถิด”

ปุลณกยักษ์ดีใจมาก ที่จะได้นำพระโพธิสัตว์ไปฆ่า แล้วควักเอาหัวใจไปมอบให้กับพระนางวิมลเทวี มเหสีของพญานาคราช เพื่อแลกกับการได้ธิดานาคกัญญามาเป็นคู่ครอง ส่วนปุลณกยักษ์จะฆ่าพระโพธิสัตว์ได้หรือไม่ เราต้องมาติดตามกันในตอนต่อไป

เราจะเห็นว่า ธรรมดาของพระโพธิสัตว์เป็นคนมีสังขารักความจริงยิ่งชีวิต ท่านไม่กลัวต่อความตาย แต่กลัวที่จะตายจากคุณธรรมความดี นี่คือนิยามที่ทุกคนต้องศึกษาไว้ และให้นำไปประพฤติปฏิบัติกัน คนที่ยอมตายเพราะเห็นแก่ธรรมะ กับตายเพราะไม่ได้ประพฤติธรรม คือไปทำบาปอกุศลนั้น มีผลที่แตกต่างกันมาก คิดก็แตกต่างกันไป คนที่มีวาจาสัตย์ พูดแต่เรื่องจริง มีจิตใจซื่อตรง ย่อมมุ่งตรงไปสู่หนทางสวรรค์และนิพพาน เมื่อถึงคราวนั่งสมาธิเจริญภาวนา ก็หยุดนิ่งใจที่ศูนย์กลางกายได้ง่าย ใจจะมุ่งตรงเข้ากลางของกลางภายในได้ง่าย สุดท้ายจะเข้าถึงพระธรรมกาย และบรรลุมรรคผลนิพพานในที่สุด ดังนั้นให้หมั่นฝึกฝนตนให้มีวาจาสัตย์ ให้สังฆการีเต็มเปี่ยมอยู่ในใจของเราทุกคนตลอดเวลา